

stemme imod det. Og jeg vil anbefale ærede Medlemmer, som dele de Betænklichkeiten, jeg har, Betænklichkeiten, som ere gamle, og som ere blevne fremdragne fra mange Sider, uden at jeg har set nogen virkelig Smødegaaelse af dem eller noget andet stillet op imod dem end Haabet om, at det nok vil gaa — jeg siger, at jeg vil anbefale ærede Medlemmer, som dele min Betragtning, at følge mig og stemme imod Forslaget. Jeg tror, at det er et Forslag, som man maa være meget betænkelig ved at arbejde paa at føre igennem fra denne Side af Tinget, og som man skal lade vente, indtil vi se, hvoreledes det gaar med Toldspørgsmaalet — det kan jo være, hvis Rigtet taler sandt, at vi staa nær ved Ordningen af Toldspørgsmaalet. Saa kan der maasse være Tale om at søge at faa et Lovforslag som dette gennemført enten i denne Skikkelse eller i en Skikkelse, som meget mere, end dette Forslag har kunnet, søger at være betryggende for Obligationsejerne og for de solide Interessenter af Foreningen overfor de sikkert mange ufolide Interessenter, som ville søge til denne Forening. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

**Indenrigsministeren** (Singer & Lev): At der kan være Trang til en Kreditforening for industrielle Ejendomme, har jeg under tidligere Forhandlinger om dette Emne erkendt. Der kan jo være stor Tvivl om, for det første hvilke Ejendomme der komme ind under Udtrykket „industrielle Ejendomme“, det maa erkendes, og der har ogsaa været optastet Spørgsmaal derom tidligere. Smidlertid skal jeg erkende, at dette Spørgsmaal er ikke af saa dominerende Betydning. De, som kunne komme ind i andre Kreditforeninger, ville næppe gaa ind i denne. I en Erklæring, som er afgiven af et Udvalg tidligere, støttet paa Oplysninger fra Ministeriet, gives nogen Oplysning om, hvilken Afgang der nu er for industrielle Ejendomme til at komme ind i forskellige Kreditforeninger, og deraf vil det ses, at Agangen er mangelfuld, den er det baade i lokal Henseende og ogsaa i den Henseende, at nogle Foreninger tage dem, andre ikke, og der er næppe nogen Forening, som tager det under det Synspunkt, som der her er Tale om at komme ind under, naar man skulde ind i en Kreditforening som den her foreslaaede. Nu siger den ærede Ordfører, at myndige Mænd maa i og for sig have Lov til at raade sig selv, de maa kunne danne en Kreditforening, man maa ikke lægge dem Hindringer i Vejen; der er ganske vist noget i dette; men forudsat, at myndige Mænd ville slutte

sig sammen, og have visse Begunstigelser af Staten, saa maa man se sig noget for, inden man giver dem Samtykke til at træde sammen og danne en Kreditforening. Selve Koncessionen til en Kreditforening giver efter Begreberne her til Lands et ikke ubetydeligt Stempel, og det er noget, som særlig kommer i Betragtning i den offentlige Kredittige overfor Salg af Obligationer og deres Notering. Den Synsmaade, som det ærede Medlem anlaagde i den Retning, er heller ikke Lovgivningsmagtens, og den er i senere Perioder bleven strengere, end den var fra først af. Ved Loven af 20de Juni 1850 blev der givet almindelige Regler for Dannelsen af Kreditforeninger, og der blev givet Ministeriet Bemyndigelse til at give Koncession — om jeg maa bruge det Udtryk — paa en Kreditforening, tillade Oprettelsen af en Kreditforening paa de Vilkaar, der stod i Loven; men under 19de Februar 1861 udkom der en Lov om Oprettelse af en Kreditforening, og dens Hovedøjemed var at tilstede særlige Serier indenfor Kreditforeningen. Dens § 3 var saalydende: De i Lov 20de Juni 1850 omhandlede Begunstigelser for Kreditforeninger og Vaanekasser for Grundejere kunne for Fremtiden ikke meddeles ved Lov. — Jeg nævner dette for at vise, at Lovgivningsmagten har ikke det Synspunkt som det ærede Medlem har, at man skulde give Folk Frihed i den Retning, thi Lovgivningsmagten har ikke villet lade Ministeriet beholde Ret til at approbere Oprettelsen af Kreditforeninger, den har ved Loven af 1861 sagt: Nej, vi ville herefter selv give Lov for hvert enkelt Tilfælde, og derfor maa man hver Gang henvende sig til Lovgivningsmagten, til Rigsdagen, naar der er Tale om Oprettelsen af en Kreditforening. Jeg antager, at Synspunktet, som jeg ikke erindrer nøje fra den Tid, har netop været det, at man dog vilde tale et Ord med og se, hvad disse Love skulde indeholde, inden man giver offentlig Koncession, som i og for sig er et Stempel af ikke ringe Værdi. Det kan heller ikke nægtes, at da den Lov af 1861 udkom, var der indtruffen Kalamitet for en Kreditforening, nemlig den daværende jyske Købstad-Kreditforening; det kan være, at det har medvirket til Optagelsen af nævnte Bestemmelse af 1861. Smidlertid skal jeg erkende, at der i og for sig kan være Trang til en Kreditforening i den Retning. Det ærede Medlem, som er Mindretal (E. Sørensen), nævnte, at hvis Regeringen var kommen med et Forslag i den Retning, saa vilde det ærede Medlem have været mindre utilbøjelig til at gaa med dertil, men ansaa det for ikke rigtigt,